

Johannus.

't tafellaken recht, verschuift een bordje, al schuin glurend naar „die baas.” Ik, bedrijvig van huiskamer naar keuken waar aardappeltjes bruinend wachten op 't mes dat ze op zij zal schuiven om de ongebruinde hun plaats te laten innemen, hoor het volgend gesprek.

„Baas . . . . mij boeties . . . . hulle zè voor mij die oorlog hij het gekom?”

„Ja, Johannus”

„En die Rooineks, hoe zal hulle maak? Mij boeties zè die Rooiës zal Kristmus *) in Pertoria wees.”

„Hoe kom, hulle zè zoo?”

„Die baas hij weet, hulle lees die krant van ons land. Die predikanten, hulle skrij die blad in Basoetoeland en wat die Engelschman het gepraat in zij krant, ons lees dit in ons taal en ons het nou gezien dat die Engelschen zè, hulle zal met veertien-dagen hier wees; maar andren zè weer, dat het Kristmus zal wees als hulle Pertoria kom vat”.

„Jong as die Rooineks Kristmus in Pertoria kom, dan zal 't wees als prisoniers”.

Twijfelend, durfde Johannus tegen te werpen: „maar . . . . in die krant, hulle zè die Rooineks is banja.”

„Nou, jij zal zien die baas is rech.”

Lang gerekt en niet in 't minst overtuigd, klonk: het „J . . . . a . . . . baas.”

Een paar dagen later. Johannus aan 't werk in de eetkamer; afstoffend met langzaam wrijven van doek; elk klein voorwerp lang houdend in zijn vereelde handen, zwart en als met rose gevoerd. Onverstaanbare woorden dringen door tot de achterkamer van de suite waar ik bezig ben. Ik zie tusschen de zware, donker blauwe portières door hoe hij uit den broekzak haalt een stukje papier, beduimeld en verfrommeld; hoe hij lang tuurt en vinger-tikt er op; dan brabbelen het weer wegmoft.

Ik naar voorkamer: „Jong wat maak jij toch met die pampiertje.”

Gretig te voorschijn gehaald, overreikt hij het vodje. Verbergend een denken van „vies dat.” grijp ik het, en . . . . zie geschreven woorden — onleesbaar.

„Wat is dat?”

„Missus lezen.”

Ik, turend: . . . . „kan niet.”

„Is die Rooinek zijn taal.”

„Wat?”

„Ja, hoor missus.” En vèr staand van mij, uitgerekt zijn arm, wijst hij: „Mother, die missus weet, dat is die Ma; Father is die Pa; Brother is die Boetie; Sister is die Zussie . . . .” en zoo eentonig opdreunend vele woorden, vertelt hij met grooten omhaal: „Die missus zij weet, ek mot nou die Rooinek-zij-taal leer; want hoe zal ek maak as hulle inkom! Ik kan moos heeltemaal niet voor hulle verstaan nie.” . . . .

„Wie leer voor jou die taal,” onderbreek ik hem.

„Mij boetie die bij Engelsche missus werk. Hij praat rechtig perachtig die Rooinek-zij-taal.”

„Goed. Maar maak nou mooi die werk rech, in die aand *) jij kan leer.”

„Ja missus.”

Terug in achterkamer, loer ik nu en dan naar voren om te zien of hij doorwerkt. Neen, starend, een beeldje in d'eene, stofdoek in d'andere hand, peinst Johannus. Stil ik, ontevreden binnentredend, hem opschrikkend: „Nee jong, da's heelemaal nie mooi nie; jij moet werk. Hoe kom, jij is zoo lui?”

„Missus . . . . ek denk.”

„Jong, jij is malkop †).

„Nee missus, rechtig, ek het gedenk, hoe zal die missus maak as die Rooineks inkom?”

Nog geen ellende van onrechtvaardigen vijand had mijn oor gehoord en oorlog te licht tellend in begin, lachte ik:

„Hulle zal nie inkom nie, en kom hulle wel in . . . . dan . . . . zal hulle voor die missus niks maak nie.”

Johannus niet meer durvend ledig zijn, stoft voorwerpen af die reeds een beurt hebben gehad. Bedroefd zegt hij terwyl:

„O neè, missus, die baas — hij gaan kommando-toe, die missus, zij blij alleen met Ferry. Die Rooies, hulle kom in die dorp. Één dag „klop, klop” op die deur. „Woff, woff” zè Ferry — Johannus, hij gaan die deur open

*) Kristmus = Kerstmis.

*) Aând = avond.

†) Malkop = gek.